

Τοῦ Ἀρχιμ. Βαρλαὰμ Μετεωρίτου

Κάθομαι ἐκεῖ ψηλὰ στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, ἀγναντεύοντας τὰ ἄστρα ποὺ εἶναι ἐκεῖ ψηλὰ καὶ εἶναι πολλὰ, μὰ πάρα πολ-λά...

Τὶ ὠραῖο μὲ τὶς ἐποχὲς τοῦ χρόνου! Ἐκεῖ ποὺ τοὺς ἔχουμε βαρεθῇ, νὰ σου καὶ ἀλλάζουν.

Καὶ ὅσο εὐχάριστη καὶ ἂν εἶναι ἡ καλοκαιρία, δὲν πρέπει νὰ τὴν ἔχουμε δεδομένη... Νὰ τος, λοιπόν, καὶ ὁ χειμὼ νας! Μὲ τὰ κρύα του, τὶς βροχὲς του, τοὺς ἀέρηδες καὶ σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ τὰ χιόνια του.

Τὸ κρύο δὲν μὲ τρομάζει, ὄχι φίλοι μου, καὶ ξέρετε γιατί; διότι δὲν παγῶ νει τὴν καρδιά μου.

Στὴν καρδιά μου κάτι ἄλλο φτερουγίζει καὶ δὲν εἶναι τὸ φτερούγισμα τῶν πουλιῶν... εἶναι ἡ θλίψη ποὺ ἀπομένει μονάχα μέσα στὴν καρδιά... ἐκεῖ στέκεται μόνη της, κάνοντάς μου συντροφιά, γιατί ὄχι καὶ διάλογο; μαζὶ μὲ τὴν πολυποίκιλη μνήμη τῶν λογισμῶν, οἱ ὁποῖοι κάνουν ἐπιδρομὴ, ληστεύουν καὶ κατατρῶ γουν τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου...

Ὁ νοῦς τετραυμάτισται... νοσεῖ τὸ πνεῦμα... , ὦ Θεέ μου!

Μία Κινέζικη παροιμία λέγει: «Δὲν μπορεῖς νὰ ἐμποδίσῃς τὰ πουλιὰ τῆς θλίψης νὰ πετοῦν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου. Μπορεῖς, ὅμως, νὰ τὰ ἐμποδίσῃς ἀπὸ τὸ νὰ κάνουν τὴ φωλιά τους στὰ μαλλιά σου».

Σὲ αὐτὴ τὴ μάταιη καὶ πρόσκαιρη ζωὴ, ἡ θλίψη εἶναι βέβαιο ὅτι, θὰ ἔρθῃ στὸ δρόμο μας καὶ θὰ μᾶς ἐπηρεάσῃ. Ἀπὸ μένα καὶ ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται τὰ ἂν θὰ κολλήσουμε ἢ ἂν θὰ μάθουμε ἀπὸ αὐτὴ, ὥστε νὰ προχωρήσουμε.

Ὅταν κάποιος βρίσκεται βυθισμένος στὴ θλίψη, δὲν ἐλπίζει... δὲ χαίρεται τὴ ζωὴ του. Τὸ μυαλό του καὶ ἡ καρδιά του μουδιάζουν... προσκολλῶνται σὲ ἓνα σημεῖο καὶ δὲν μποροῦν νὰ προχωρήσουν εὐκόλα, νὰ βροῦν ἓνα καινούργιο ρυθμό, νὰ βροῦν τὸ νόημα τῆς ζωῆς, νὰ βροῦν ἓνα σκοπὸ ὑπάρξεως.

Ἡ ζωὴ προχωράει, φίλοι μου, προχωράει καὶ ὁ χρόνος δὲ χαρίζεται σὲ κανέναν... ἂς διώξουμε ἀπὸ μέσα μας αὐτὴ τὴ μίζερη κατάσταση, ἡ ὁποία μᾶς βυθίζει σὲ μίαν ἀργὴ καὶ βασανιστικὴ θλίψη, καὶ ἐμεῖς τί κάνουμε; παραμένουμε δεμένοι στὸ κατάρτι, περιμένοντας σὲ λίγο νὰ μᾶς καταπιῇ ὁλόκληρους ὁ "βύθιος δράκοντας" ποὺ λέγεται θλίψη...

Βυθισμένοι στὴ θλίψη καὶ κυριευμένοι ἀπὸ ὑπέρμετρο φόβο, ἀναρωτιέμαι: ποῖός θὰ σηκώσῃ τὴ θλίψη τούτῃ ἀπ' τὴν καρδιά μας;

Ἐδῶ ἔρχεται ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ μᾶς πῇ: "θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε... ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον".

Μὴν κλαῖς, παιδί μου, καὶ μὴν παραζαλίζεσαι ἀπὸ τὶς θλίψεις τοῦ κόσμου τούτου, οὔτε νὰ ταρασσεται ἡ ψυχὴ σου. Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ, βλέπω τὴν πορεία σου καὶ τὸν

ἀγὼ να σου, μὴν κλαῖς, μὴ σταματᾷς τὴν προσπάθειά σου, συνέχισε νὰ ἀγωνίζεσαι, δέῃξε μου ἐμπιστοσύνη, ἀκολούθησε τὰ βήματά μου καὶ προχώ ρα, μὴ φοβᾷσαι τίποτα, ἀφοῦ νιώ θεις τὸ φῶς τῆς ἀγάπης μου, πάρε δύναμη, μὴν ἀμφιβάλεις, ὀρθῶ σου ξανά, ἄκουσε τὴ φωνή μου καὶ πιάσε τὸ χέρι μου καὶ προσπέρασε τὰ ἐμπόδια, νίκησε τὶς θλίψεις μὲ τὴν ταπείνωση, νίκησέ τις μέσα ἀπὸ τὴν προσευχή... καὶ ἡ προσευχή σου νὰ ἀκούγεται σὰν τὸ κελάηδημα τοῦ ἀηδονιοῦ!

Μὴν κλαῖς, παιδί μου, μὴν κλαῖς καὶ ἔχε θάρρος, διότι ἀφοῦ ἐγὼ νίκησα τὸν κόσμον, μπορεῖς καὶ ἐσύ... ἀφοῦ ἐγὼ σήκωσα τὸ σταυρό, μπορεῖς καὶ ἐσύ... ἀφοῦ ἐγὼ ἀγωνίστηκα, μπορεῖς καὶ ἐσύ νὰ ξεπεράσης τὰ ἐμπόδια...

Μάθε ὅτι, εἶμαι κοντά σου στὶς δύσκολες στιγμές σου... ὅτι ἡ ἀγάπη μου γεννοβολᾷ στὴν ψυχὴ σου... ὅτι γιὰ τὴν ὑπομονή σου γίνεται χαρὰ στὸν οὐρανό... ὅτι σὲ κάθε σου δάκρυ εἶμαι ἐκεῖ καὶ Ἐγὼ ... ναί, εἶμαι κοντά σου, δίπλα σου, σὰν φίλος σου, φίλος καλὸς ποὺ θυσιάστηκε γιὰ σένα.

Γιὰ σένα θυσιάστηκα καὶ πέθανα στὸ σταυρό... γιὰ σένα ὑπέμεινα τὴν κακία καὶ τὴ λοιδορία τῶν φαρισαίων... γιὰ σένα ὑπέμεινα τὰ κτυπήματα καὶ τὶς ὕβρεις... γιὰ σένα τὸ ἀκάνθινο στεφάνι καὶ τὰ καρφιά... γιὰ σένα ἤπια τὸ ὄξος καὶ δέχτηκα περιπαίγματα... γιὰ σένα καὶ τὸ τρύπημα στὰ πλευρά μου μὲ τὴ λόγχη .

Προσπάθησε, λοιπόν, προσπάθησε μὲ ὁδηγὸ τὴν πίστη καὶ τὴν ἀγάπη... μὲ τῆς καρδιᾶς τῇ θερμῇ καὶ τῇ δύναμῇ τοῦ ἐλέους... γιὰ τὸν καλὸ ἀγὼ να, γιὰ τὴν πύλη τοῦ οὐρανοῦ... προσπάθησε καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντα κοντά σου, κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς σου... σὲ κάθε σου θλίψη καὶ τῷ ρα καὶ πάντοτε μέχρι τὴ συντέλεια τοῦ αἰῶ να καὶ θὰ ἀπαλύνω τὸν πόνο σου, πιστεψέ το, ἄκουσε τὴ φωνή μου, παιδί μου, ἄκουσε τὴ φωνή μου καὶ πάρε δύναμη, ἔλα κοντά μου, πλησίασέ με, ἀκούμπησε στὸ φίλο καὶ πατέρα καὶ ἀδελφὸ σου καὶ Θεό σου... ἔλα καὶ ἐγὼ θὰ σηκώ σω τὸ βάρος τῆς δοκιμασίας σου καὶ πάλι...

Προσπάθησε, παιδί μου, προσπάθησε καὶ θυμήσου τὰ λόγια μου: «ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε, ἀλλὰ θαρσεῖτε, Ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον».